De tuintjes

Marietje Witteveen

bron
Marietje Witteveen, *De tuintjes*. Luctor, Rotterdam ca. 1950

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/witt133tuin01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

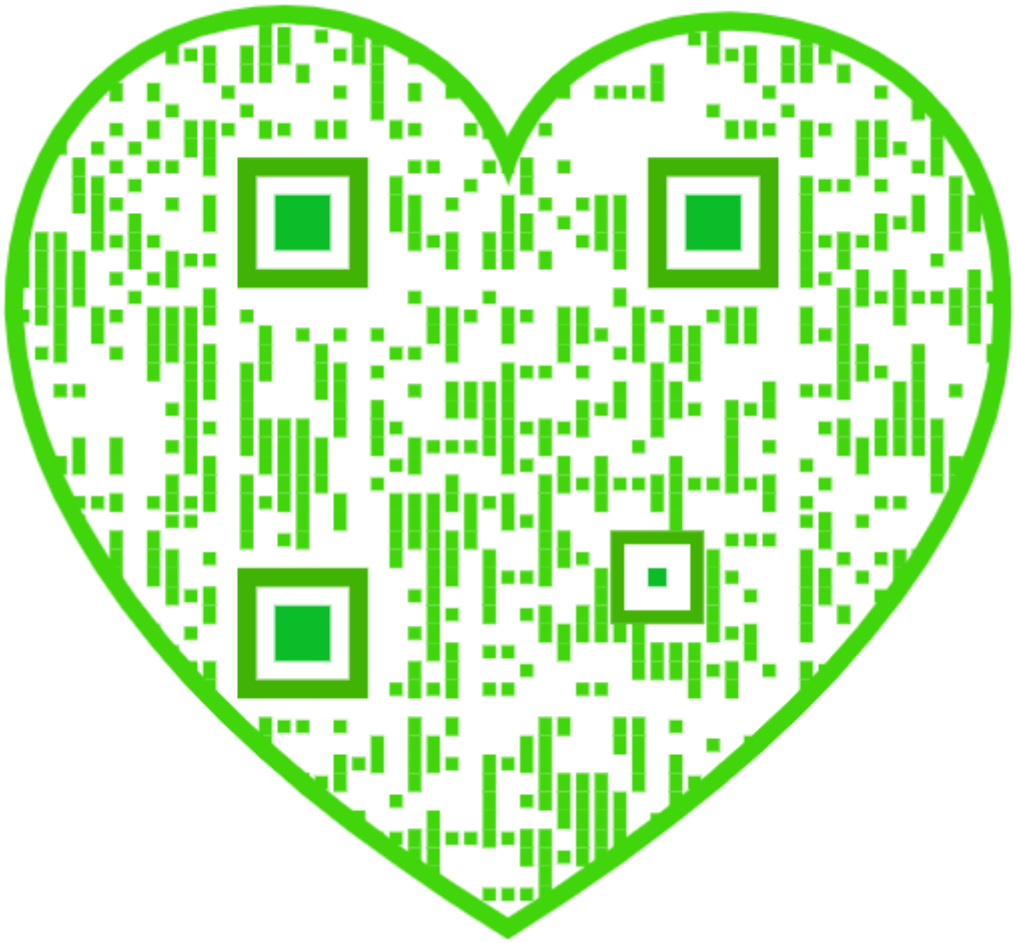

[De tuintjes]

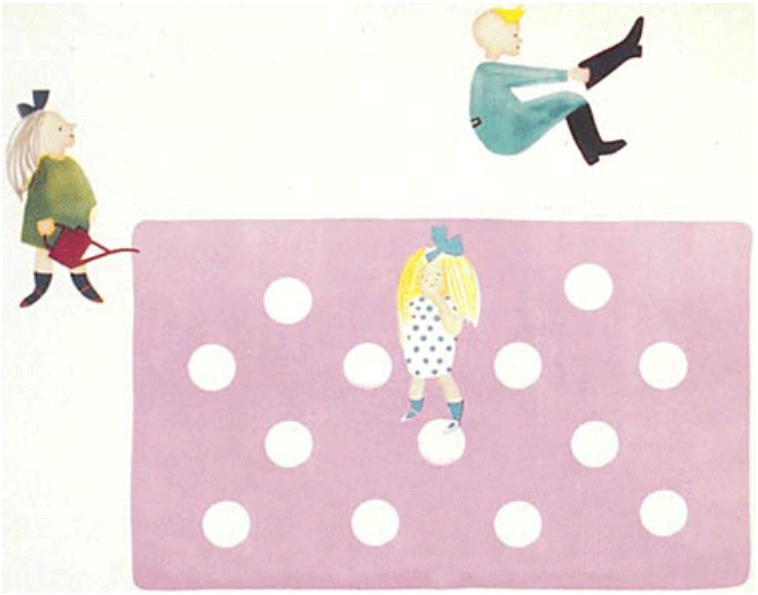

Dit is Miek.
en dit Riek.
en dit Joop.

Ze peuterde juist in haar neus, toen ze getekend werd. ‘Bah,’ zei Moeder toen ze het zag. ‘Wat een vies kind, nu zien alle kinderen die dit boek lezen hoe klein je bent.’ Ze hebben ieder een tuintje, helemaal achter in de grote tuin, daarin mogen ze graven zoveel ze willen, ze maken er vijvers, en bergen, en Miek heeft er een grote zonnebloem staan.

Op een dag zegt Vader: ‘We gaan van onze tuin een groente tuin maken,’ en Vader en Moeder beginnen samen het grasveld om te spitten, en als dat klaar is worden er aardappelen op gezet.

Het lijkt wel of ze een wedstrijd houden, Miek, Joop en Riek zijn erg nieuwsgierig hoe die aardappelen gezaaid worden, maar Vader zegt dat er gewoon kleine aardappeltjes in de grond worden gestopt, en dat uit ieder aardappeltje een plant groeit, en dat iedere plant wel 10 of 20 nieuwe aardappelen maakt.

Riek heeft al een emmertje aardappels uit de keuken gehaald, en Joop wil ook spitten, en Moeder vindt dat ze allemaal erg in de weg lopen. ‘Weet je wat’, zegt ze. ‘Gaan jullie ieder je eigen tuintje omspitten, dan mogen jullie ook wat planten, en dan mogen jullie zelf kiezen wat.’

Miek heeft bonen geplant.

Moeder heeft haar gewezen hoe ze met haar vinger een kuiltje moest maken in de grond, en er dan de boon in moest leggen, en weer met een beetje aarde moest toedekken. En toen de bonen allemaal in de grond zaten, heeft ze iedere dag netjes al de grasjes en paardebloemen, die op de zelfde plaats wilden groeien als de bonen, uitgetrokken zonder zich een keer te vergissen er per ongeluk een boon uit te trekken. Dus kunnen de bonen nu hard groeien, als ze willen.

Vader zegt dat ze er vast wel drie keer van kunnen eten.

Joop heeft een konijnenhok getimmerd, en eigenlijk heeft Vader er maar heel weinig aan geholpen. Toen het klaar was zijn ze samen naar de markt gegaan, en hebben er drie grote konijnen gekocht.

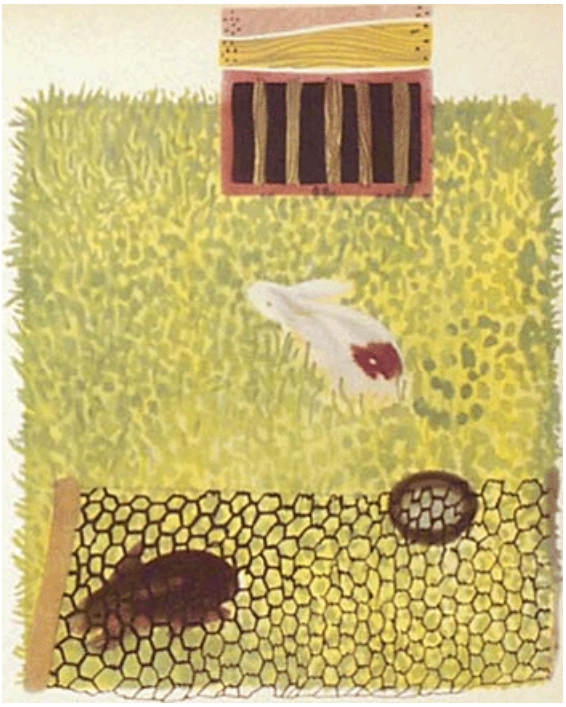

En Riek heeft een kerstboom geplant, die hebben ze uitgestoken toen ze op de hei waren en logeerden hij tante Coba. Riekje weet nog dat ze toen met haar gezicht in het zand is gevallen, en dat haar ogen vol zand zaten, en nog wel drie dagen na die tijd erg prikten.

Het boompje was nog erg klein toen ze het plantte, maar nu is het al groter dan Riek zelf, en als het Kerstmis is wordt het in een pot gezet, en er komen kaarsjes in, en een ster op de top, en dan zullen ze allemaal zingen, en hand in hand staan om de kerstboom van Riekje.

In de herfst worden de aardappelen gerooid. Dat wil zeggen dat ze allemaal op de grond zitten, en met hun handen de aardappelen uit de grond trekken. Moeder harkt het loof bij elkaar, en de aardappelen blijven nog een paar dagen zomaar op de grond liggen. ‘Dat hoort zo,’ zegt Vader.

De konijnen hebben jongen gekregen, er zijn er nu acht, maar de drie grootsten worden opgegeten, twee zijn er voor een vriendje van Joop, dus blijven er dan weer drie over. En van de velletjes krijgen Joop, Miek en Riek warme wanten. Miet en Riek ieder een muts, en Joop een bontkraag.

En Vader zegt, ‘Waarom eten wij zo lekker? Omdat wij zelfverzorgers zijn.’